

РЕШЕНИЕ

№ 667

гр. София, 08.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12481** по описа за **2020** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 09.09.2020 г., постановено по н. а. х. дело № 5514/2020 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 109-ти ти състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 38-0000473/27.03.2020 г., издадено от директора на Регионалната дирекция „Автомобилна администрация“, [населено място], с което на [фирма], на основание чл. 96г, ал. 1, предл. 2 от Закона за автомобилните превози /ЗАвП/ е наложено административно наказание- „имуществена санкция“, в размер на 3 000 лева, за нарушение на чл. 57, ал. 1 от Наредба №11 от 31.10.2002г. за международния автомобилен превоз на пътници и товари (Наредба №11).

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, решението е оспорено касационна жалба от [фирма], с искане да бъде отменено заедно с НП.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила- чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от Наказателнопроцесуалния кодекс /НПК/, вр.чл.63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН. Осъществяването им е аргументирано с доводи, че в АУАН и впоследствие в НП не са посочени мястото и датата на извършване на нарушението, в нарушение на чл. 42, т.3 и чл. 57, ал. 1, т.5 от ЗАНН. Излагат се доводи, че компетентен наказващ орган в

случая е Областен отдел „Автомобилна администрация“ - Р., а не Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ - Р.. Сочи се, че в нарушение на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН административнонаказващият орган не е обсъдил възможността за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Поддържа се, че в АУАН и НП не са описани всички обстоятелства, съответстващи на съставомерните признаци по чл. 57, ал. 1 от Наредба № 11, и по-конкретно не е посочено дали осъщественият превоз е бил международен. Заявява се искане за присъждане на разноски.

В о.с.з. пред Административен съд София-град, касаторът и ответникът не се представляват.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва неблагоприятното за него въззивното решение и срещу акт, подлежащ на касационен контрол. Спазен е и законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата на е неоснователна, по следните съображения:

Приетата за установена по делото фактическа обстановка от въззивната инстанция е, че на 10.03.2020 г., около 15.20 ч. в Областен отдел „АА“ е извършена комплексна проверка на [фирма], извършващ международни обществени превози на товари с лиценз за извършване на международен превоз на товари срещу възнаграждение №4234 от 03.08.2015г. При проверката е установено, че на 20.01.2020г. превозвачът е допуснал управление на състав от пътни превозни средства, състоящ се от влекач ДАФ ХФ460ФТ с рег. [рег.номер на МПС] от категория N3 и полуремарке с рег. № OL85 BG от категория O4, регистрирано в Кралство Н.. Установено е, че влекачът е регистриран в регистъра на моторните превозни средства към лиценза на превозвача, да извърши международен обществен превоз на товари с международна товарителница CMR MEM5021507974 от 16.01.2020г. до 20.01.2020г., по маршрут Федерална Република Г. – Кралство Н., с водач С. Я. А., назначен на длъжност „шофьор, товарен автомобил“ по Трудов договор №129/06.08.2018г., който водач няма Удостоверение за психологическа годност (УПГ). Според справка от Регистъра на психологическите изследвания на водачите за явяванията на С. А., последното му издадено УПГ е било валидно до 01.03.2017г.

След установяване на горепосочените обстоятелства, на дата 11.03.2020г. Х. М., инспектор при РД „АА“ - Р., в присъствието на Г. М. и представител на дружеството, съставил Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 275117/11.01.2020 г., връчен на представителя на дружеството, който го е подписал без възражения. Въз основа на така съставени АУАН, от директора на РД “АА“ С., е издадено атакуваното наказателно постановление, с което на касатора е наложено съответното административно наказание.

За да постанови решението си, въззивната инстанция е събрала като доказателства по делото показанията на свидетели, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз

основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН е съставен, а НП- издадено от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити според чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения. По съществуването на спора е СРС е приел, че дружеството е осъществило вмененото нарушение и отговорността му е законосъобразно ангажирана, като не са налице основанията на чл. 28 от ЗАНН.

Оспореното решение на СРС, е законосъобразно и при постановяването му не са допуснати касационни основания за отмяната му.

Правните изводи на съда за процесуална законосъобразност на НП, както и за безспорна доказаност на процесното нарушение и неговото авторство кореспондират на установената фактическа обстановка и се споделят изцяло от касационната инстанция. От обстоятелствената част на НП е видно, че имуществената отговорност на дружеството- касатор е ангажирана за това, че в качеството си на превозвач, е допуснало да се извърши международен превоз на товари с водач, който не отговаря на изискванията за психологическа годност и не притежава валидно удостоверение за психологическа годност за превоз на товари, към датата на осъществяване на превоза. Така описаното деяние е квалифицирано като нарушение на чл. 57, ал. 1 от Наредбата, съгласно която разпоредба, лицето по чл. 2, ал. 1 допуска до управление на превозните средства за международни превози на пътници и товари само водачи, които са психологически годни. Дружеството е санкционирано на основание чл. 96г, ал. 1, предл. второ от ЗАвтПр., която норма гласи, че който назначи на работа или допусне водач, който не отговаря на някое от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, се наказва с глоба или имуществена санкция в размер на 3 000 лв.

По делото са събрани категорични доказателства, че водачът С. А. не притежава такова удостоверение към датата на извършване на превоза – 16.01.2020 г., а липсата му не се и оспорва от касатора. Задължението за извършване на международен превоз на пътници и товари в съответствие със законовите и подзаконовите изисквания за психологическа годност на водачите, е насочено към лицата по чл. 2, ал. 1 от Наредбата, съгласно която разпоредба, международен превоз на пътници и товари може да извършва всеки едноличен търговец или търговско дружество, което притежава лиценз на Общността и заверени копия на лиценза, издаден от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията или упълномощено от него длъжностно лице. Дружеството-касатор безспорно е такова лице по смисъла на цитирания по-горе текст, респективно негово е задължението да обезпечи изпълнението на това изискване, а както бе посочено по-горе, това в случая не е сторено. Ето защо, след като не е съобразил дейността си с това изискване и е допуснал до управление, респективно до извършването на международен превоз водач, който не притежава удостоверение за психологическа годност за превоз на товари, превозвачът [фирма] е осъществил състава на визираното в АУАН и НП нарушение. Предвид всичко изложено по-горе и противно на доводите на касатора в обратна насока, настоящият състав напълно споделя изводите на въззивна инстанция за доказаност на нарушението и за правилно приложение на закона.

Споделят се и изводите на въззивна инстанция, че в производството пред АНО не са допуснати съществени процесуални нарушения. На първо място следва да се

посочи, че в АУАН и НП ясно е посочено извършеното от дружеството нарушение, както и мястото на което е допуснато нарушението – седалището на дружеството. Както в акта, така и в наказателното постановление са изложени конкретни факти относно статута на наказаното дружество – превозвач, извършващ международен обществен превоз на товари, посочени са данни за издадения му лиценз, данни за водача и за началната дата на конкретния превоз, както и че този превоз е международен като изрично е посочен маршрута на движение. Наказаното лице е могло да разбере какво е деянието, за което е обвинено и в пълен обем да реализира правата си по неговото оспорване. Даденото фактическо описание на нарушението и в АУАН и в НП, е достатъчно пълно, ясно и конкретно, и позволява индивидуализацията му като административно нарушение именно по чл. 57, ал. 1 от Наредба № 11/ 31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари. Налице е и пълно правно единство между АУАН и НП. Непосочването в двата акта, че въпросният превоз е международен, не води до извода, че налице неясно описание на нарушението. Същото не е нито необходимо, нито пък е налице неяснота относно него, доколкото от приобщените материали по административно-наказателната преписка, а и в АУАН и НП са посочени началната и крайната точка на процесния превоз, а именно от Федерална Република Г. до Кралство Н..

Неоснователно е и възражението относно компетентността на издателя на НП. Предвид настъпилите на 01.02.2020 г. изменения в структурата на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" и Заповед № РД-08-30 от 24.01.2020 г. на Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията (л. 4 от АНД № 5514/2020 г. по описа на Софийски районен съд) НП се явява издадено от съответния материално и териториално компетентен орган, като съгласно разпоредбата на чл. 17, ал. 2, т. 6 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" (ДВ, бр. 7 от 2020 г., в сила от 1.02.2020 г.), Регионалната дирекция "Автомобилна администрация – Р." е с териториална компетентност областите Р., С., Р. и Т. и е със седалище в [населено място], а съгласно цитираната по-горе заповед, т. I. 6 директорите на РД "Автомобилна администрация" са оправомощени да издават НП за установени нарушения по ЗАвПр и подзаконовите нормативни актове, издадени въз основа на него.

Неоснователно е и оплакването, че в нарушение на разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, в НП не се съдържа преценка относно приложението на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. В случая в НП е посочено, че „не е приложима нормата на чл. 28 от ЗАНН“. Неизлагането на мотиви не обуславя директно отмяната на НП на това основание. Релевантно е наличието или липсата на обстоятелствата, които обуславят приложението на нормата на чл.28 ЗАНН. В случая не са установени обстоятелства, които да сочат маловажност на извършеното-да обуславят незначителна степен на обществена опасност в сравнение с типичната за този вид нарушения. Следва да се отбележи и това, че доводите изложени в касационната жалба преповтарят вече наведените такива пред Софийския районен съд, по които е налице произнасяне в обжалваното решение посредством излагането на подробни мотиви за неоснователността на всеки от тях.

По отношение размера на имуществената санкция, съдът намира, че същият е определен съобразно изискванията на чл. 96г, ал. 1, предл. 2 от ЗАвП- в предвидения абсолютен размер, поради което не подлежи на редуциране.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата

касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл.221, ал.2, предл.1-во АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН, Административен съд-София-град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 09.09.2020 г., постановено по н. а. х. дело № 5514/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 109 – ти състав.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.